PAGINA BISERICII

QUO VADIS?

de Pr. C. DRON

Când omenirea sărbătorește naşterea celui ce i-a dat duh nou de viață și o nouă așezare pământească, încât, după două mii de ani, ea stăruie încă vie și puternică în ființa stărilor protivnice, este în lucru pe cât de firesc pe atât de trebuitor, ca mai ales, în aceste zile solemne, ea își-și ispitească temeliile și să se aplece întrebătoare asupra rosturilor ce are de îndeplinit pe lume.

Înainte de orice, ea trebue să-și aducă aminte că cel dintâi cuvânt care s'a rostit în preajma ieslei din Betleem, unde se născuse împăratul păcii, a fost cuvântul: ace. „Slavă celui de sus și ace pe pământ" au strigat ântând îngerii și oamenii, în ipa când pământul primea, tre ai săi, pe cel ce avea să-i ea orânduirea cea nouă și eșnică.

Făcându-și însă această istire, omenirea va constata ă popoarele se sbuciumă din ou și că „pacea" este un cuânt uitat.

S'a crezut că marea și sângeroasa încăerare de noroade rin care am trecut a fost o întâmplare" și că omenirea, stenită și sătulă de vrajbă și pintiri deșerte, va apuca rumul păcii și al bunei înțegeri, hărăzit ei ca lege de melie. Iată însă că „pacea" u vine, ci, dimpotrivă, este în nou amenințată și mai menințată ca oricând. Aeasta însemnează că Evanhelia nu mai stăpânește sufletele și că Hristos nu mai ste cârmaciul vieții noastre ământești. Atunci? Încotro erge omenirea? Se prăbușește în neorânduială sau își ută stăpân nou? Ne găsim umai în fața unui mustrător QUO VADIS sau a sosit easul înfricoșatei judecăți?

Iată întrebări care sfredesc mintea tuturor și cer un răspuns limpede și neîntârziat.

Răspunsul nu este greu de at, dar este greu de urmat. omenirea se găsește stări în starea slăbănogului în preajma lacului Vitezdă, care nu putea să se arunce la reme în apă spre a se face ănătos. „Pacea" este o stare e care o dorim cu gândul, iar o ocolim cu fapta, și aunci ea nu intră în vârtejul ieții și nu-i schimbă înfățiarea.

Un mare om de stat — ministrul de externe al Olandei — spunea cu prilejul unui congres internațional următoarele: „Nu este de ajuns să iubim pacea, ci trebue să creem pacea. Trebue să năzuim spre o unitate internațională nu pe temeri întreolaltă, ci pe o chemare a tuturor; aceea a împăcării noroadelor".

Aceasta este ținta spre care trebue să se îndrepte omul și omenirea întreagă. Nu pace teoretică, ci fapta păcii este ceeace ne trebuie.

Cât de departe se găsește omenirea de acest drum pe care nu trebuia să-l părăsească și pe care, pentru a-l găsi, acum, dibue, sau prin desișul întortochiat și nedeslușit al democrației, sau printre stâncile prăpăstioase ale regimului totalitar!

Regimul comunist a făcut din pravoslavnica Rusie țara celor mai sângeroase sfâșieri lăuntrice, iar cel totalitar a încăerat din nou toate neamurile Europei. Aici ne găsim după două mii de ani, de când îngerii și oamenii au strigat cântând: „Slavă Celui de sus și pace pe pământ".

Și totuși nu trebue să desnădăjduim. Ceeace-i lipsește omenirii creștine de azi este, înainte de toate, voința de a fi ca atare, voința creștină. In lipsa ei, dictatorii de dreapta sau de stânga și-au impus voința lor. Iar pentru ca puterea acestei voințe să se prelungească în timp, ei și-au pus ochii pe tineret, pe care l-au întețit împotriva părinților, isbândind astfel să ajungă, dela prăbușirea dragostei dintre popoare, la prăbușirea dragostei filiale. Este o stare de spirit mai mult de cât primejdioasă, care trebue înlăturată, dar nu cu violența glontelui sau ascuțișul cuțitului, ci cu stăruința în calea virtuții, unde este loc pentru martiri, dar nu este loc pentru șovăelnici. Leacul stărilor de azi nu-l vom afla deci nicăeri, de cât în însăși ființa noastră, care trebue desrobită de prejudecățile veacului, strecurate pe furiș sau înfipte violent în trupul nostru slăbănogit de păcate.

Deci, o dinamică creștină nouă, aceasta este problema.

A fi din nou și cu adevărat creștini este o stare de lucruri cu greu de îndeplinit, dar poruncitor trebuitoare și singura chezășie de trăire mai departe a obștei omenești. Voințele tuturor trebue oțelite și îndreptate către această țintă mântuitoare, singură în stare să atâțe și să potolească, să ridice și să scoboare, înoind mereu și totuși păstrând cele vechi, dar pregătind pe toți pentru împotrivirea cea grea.

Tineretul mai ales trebue întors de pe calea idolatriilor moderne și readus la sânul părinților, cari trebue să nu uite ceeace înfățișează întâia lor datorie — copilul. Voința tinerelor noastre vlăstare trebue îndreptată către idealurile care crează pacea, iar nu spre prăpastia urii și răzbunării.

Nu avem nevoe de stăpân nou, ci vechiul stăpân, a cărui naștere o amintim sărbătorește astăzi, trebue coborît în inimi și făcut cârmaciul vieții de toate zilele, fiindcă El și numai El ne poate da toate și pentru totdeauna.

O dinamică creștină nouă, iată ceeace ar putea întoarce omenirea depe drumul încăerării universale care clocotește în văzduh.

Pastorala de Crăciun a I. P. S. Patriarh

MIRON

Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și al Americii, Patriarh al României

Cetitorilor și celor ce vor asculta această scrisoare pastorală, har și pace dela Cel de sus ,iar dela Noi doriri de bine și de sănătate.

IUBIȚI CREȘTINI,

Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a cărei sărbătorire din nou o prăznuim acum, s'a desfășurat în împrejurări mai mult decât modeste: un staul de vite cu iesle, fân, paie, oi, etc.

Dar — pe cât a fost acest exterior de modest — cu atât mai măreață și înălțătoare a fost atmosfera, care a înfășurat pe noul născut: Iisus pruncul. Această atmosferă era plină de mireasma sublimului și divinului înțeles al devizei, cu care corul îngerilor anunța această naștere mai presus de fire: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire (Luca II. 14).

Zi de zi auzim răsunând în sfintele noastre biserici aceste evanghelicești cuvinte. Dar atât ne-am obicinuit cu ele, încât nu ne mai dăm silința a le pătrunde înțelesul și a desfășura învățămintele pentru viață, ce se desprind din ele.

Și tocmai aceasta este și trebue să fie între cele dintâi îndatoriri ale oricărui bun creștin. Doară — dela venirea pe pământ a Mântuitorului și mai ales dela începutul propoveduirii nouei sale legi creștine — „pacea și bunăvoirea" între oameni au devenit cea dintâi latură de viață creștină, cu care apoi sfinții Săi ucenici, apostoli și evangheliști, și-au început răspândirea prin viu graiu a învățăturii creștine, așternută mai târziu și în scris în Sfintele Evanghelii și în epistolele lor. Și aceleași cuvinte de pace și bună voire între oameni le repetă biserica noastră strămoșească neîncetat în rugăciunile sale, în cântările și slujbele din fața sfântului altar. Iar împlinirea lor în viața noastră creștinească este prinosul de seamă, cu care trebue să ne arătăm mai ales la praznicul Nașterii Domnului Hristos.

Dacă însă aceste cuvinte de „pace și bună voire între oameni" ar fi rămas rostite numai de îngerii cerului și repetate de propoveduirea creștină, oamenii ar fi rămas nelămuriți mai ales asupra desăvârșitei lor înțelegeri și mai ales asupra feluritelor căi de împlinire a acestor virtuți, în viața de toate zilele.

Dar însuși Domnul Hristos a fost pilda desăvârșită de pace și de bunăvoire între oameni, isvorâte din iubirea ce a pus-o la temelia nouei sale credințe. Și în adevăr nimenea dintre oameni nu i-a iubit așa de mult, pentru a-și da chiar viața pentru mântuirea sufletească a lor, ca Domnul Iisus Hristos. Însăși venirea Sa pe pământ a avut această dumnezeiască menire, cum spun și Sfinții Evangheliști: „Că a venit Fiul omului, să caute și să mântuiască pe cel pierdut" (Luca XIX. 10).

Din tot ce a vorbit și a făcut Mântuitorul Hristos în timpul scurtei sale viețuiri pe pământ, se poate constata că El nu a fost și nu este altceva decât iubirea, pacea, liniștea, dreptatea însăși și buna ordine din lume.

Incepând dela copii, Domnul Hristos totdeauna i-a îmbrățișat cu cea mai părintească și mai caldă iubire și i-a binecuvântat (Luca XVIII, 15—17). Pe tineri i-a ridicat de pe patul suferinței, ori i-a redat vieții, încredințându-i părinților lor (Luca VII, 13).

Pe oamenii îndurerați de necazuri i-a mângâiat, ștergându-le lacrimile durerilor, cu dumnezeiescul Său ajutor (Ioan XII, 33—35).

Pe cei bolnavi i-a vindecat, tămăduindu-le suferințele cu dumnezeiasca Sa putere și bunătate, precum ne istorisesc Sfinții Evangheliști atâtea minuni săvârșite (Matei XIV, 14; XV, 30; XX, 34; Marcu I. 41).

Pe cei săraci i-a ajutat, dându-le să mănânce, precum L-am auzit vorbind către ucenicii Săi, pentru poporul ce venise să-I asculte învățăturile în locuri pustii: „Milă îmi este de mulțime, că iată trei zile sunt de când așteaptă lângă Mine și n'au ce să mănânce, și a-i slobozi flămânzi nu voesc, ca să nu se istovească pe cale" (Matei XV. 32).

Pe cei păcătoși din dragoste și milă i-a îndreptat pe calea cea bună, căci „văzând mulțimile, i-s'a făcut milă de ele, că erau necăjite și rătăcite, ca oile ce n'au păstor" (Matei IX. 36).

Prigonitorilor Săi a cerut să le facă bine, în loc să se răzbune de cele rele, — El însuși a vindecat pe sluga rănită ce venise cu Iuda vânzătorul să-L prindă și să-L dea judecății.

Iar pentru cei ce L-au răstignit pe Cruce, s'a rugat zicând: „Părinte, iartă-le lor, căci nu știu ce fac" (Luca XXIII, 34).

Cu alte cuvinte, Domnul Hristos și-a arătat dragostea și bunăvoirea Sa pentru oameni, în toate împrejurările din viața Sa de pe pământ.

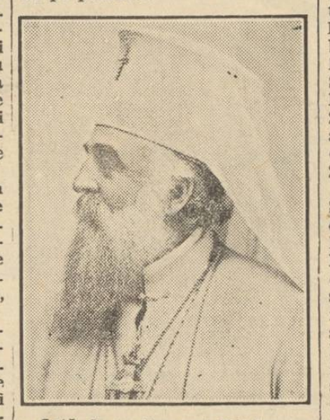

Iată de ce Domnul Hristos, ca nimeni altul, ne lămurește prin pilda vieții Sale, cântarea prevestitoare a îngerilor despre pacea și bunăvoirea, pe care El avea să le aducă între oameni pe pământ.

*

Drept urmare a acestor pilde și sfaturi date de însuși Mântuitorul, cel mai zelos dintre Apostolii Săi, Pavel, (Rom. XIV, 17), constată zicând: „Impărăția lui Dumnezeu este pace". Și de aceea atât El, cât și ceilalți apostoli și evangheliști folosesc toate ocaziile de a dori „pace" credincioșilor lor, fie cu graiul, fie în scris.

„Pace vă las", zice Ev. Ioan (XIV. 27). „Pace casei acesteia" dorește Domnul Hristos (Ev. Luca X. 5). „Pace și liniște", dorește în scris Apostolul Pavel în prima sa scrisoare către Tesaloniceni (I. 3). „Trăiți în bună pace cu toți oamenii", sfătuește tot apostolul Pavel pe Romani în epistola sa (XII, 18).

Iar urmașii lor de astăzi care slujesc la altarele bisericilor creștine, salută poporul, atât la intrare, cât și la ieșire, tot cu evanghelicescul sfat: „Pace vouă".

Astfel toți creștinii noștri și fiii unui neam trebue să fie și ei adânc pătrunși de valoarea acestui sfat și să facă tot ce le va sta în putință în viață, ca pacea să se sălășluiască pretutindeni pe pământul țării noastre. Vroba Sf. Scripturi unde zice: „Pace trebue să fie între zidurile sale" (Ps. 122. 7).

In scopul acesta praznicul Crăciunului trebue să ne reamintească tuturor creștineasca îndatorire de a ne pune în slujba sfaturilor și pildelor arătate mai sus, înainte de toate practicând noi înșine bunele fapte, indicate în ele drept pilde de imitat pentru tot creștinul.

Numai știind ocoli orice faptă și orice lucru care ar fi în stare să turbure pacea și liniștea — vom dovedi că suntem de la inimă și nu numai dela gură buni creștini și ucenici ai lui Hristos. Dimpotrivă însăși Sf. Scriptură constată: „Cei fără Dumnezeu n'au pace" (Jes. 48. 22). Și ei (cei fără Dumnezeu) agită pe unii împotriva altora cari trăesc în bună pace" (Sirah 28. 11).

Deci nu v'așI putea dori de Sf. Sărbători ale anului acesta ceva mai bun, decât să rog pe Dumnezeu — ca și oarecând Ap. Pavel, zicând: „Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți", cu țara și cu neamul nostru, care mai mult ca oricând — și în interesul celor mai vitale interese ale lor — au lipsă de liniște, de pace și bună învoire între toți fiii lor. Și cine turbură această liniște nu poate fi nici bun creștin, nici bun român, după vorba Sf. Scripturi: „Cei fără Dumnezeu n'au nici pace, nici liniște".

Deaceea ca părinte duhovnicesc al drept credincioșilor creștini ai Țării noastre, vă dau tot îndemnul meu părintesc, și mă rog lui Dumnezeu, ca acest duh de pace, frăție și bună voire creștinească să fie și să trăiască în sufletul și viața tuturor fiilor duhovnicești ai Bisericii noastre strămoșești.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și Tatăl, și împărtășirea Sf. Duh să fie cu voi cu toți.

București, reședința Patriarhiei române, în ziua Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Cu patriarhicești binecuvântări

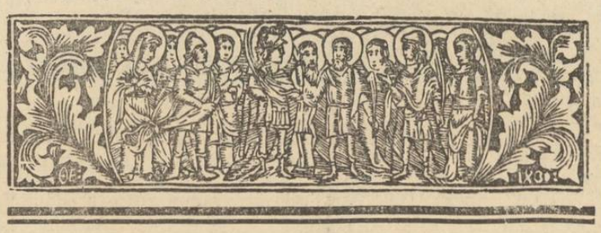

„...pe pământ pace..."

Acest imn ceresc s'a desprins prima dată, de pe buzele nevinovate ale cetelor îngerești, care au deschis din înălțarea Tronului ceresc, ca să stea deasupra peșterii Betleemului, vestind nașterea Mesiei.

De atunci milioane de creștini vestesc deapururi pacea pe pământ și buna înțelegere între oameni. Dar bătrânul pământ nu-și mai găsește alvia păcii, ci din contra, par'că stă deasupra unui vulcan plin de erupții, gata pentru oricare moment prielnic ca să-și reverse lava mâniei și a răzbunării.

Micul armistițiu, care stă jigărit între două războaie, numit pace, adeseori stă echipat, ba și bombardat de furia dușmanilor.

Și poporul român, în cursul istoriei sale, a avut parte de furia dușmanilor de din afara hotarelor, cari ni-au făcut „sărbătorile noastre în plângere și praznicile noastre în tânguire". Nu mai puțin ne-a tulburat seninul zilelor mari, prietenii și cei de un sânge cu noi, căci „dușmani omului adesea sunt casnicii lui" cari ne fură liniștea și pacea libertății câștigată cu scump și cald sângele fraților sacrificați pe altarul patriei.

Pentru acest mare olocaust viu, să înțeleagă, acum și pentru totdeauna, tânăra generație de foc, căreia în leagăn i-a mirosit praful de pușcă și i-a trezit dorul răzbunării, că ne găsim deasupra templului care adăpostește osemintele eroilor și ale mucenicilor jertfiți deopotrivă pentru patrie și legea strămoșească; iar pe stindardele lor mistice, vânturate în văzduhul cerurilor, sunt scrise cu aur și sânge cuvintele: *„Credință și muncă pentru țară și Rege"*. Să ne onorăm Regele și pe mai marii noștri „cari veghează asupra noastră ca cei cari vor să-și dea seama de fiecare suflet de om".

Iată brâul de aur al năzuințelor noastre patriotice, iată glasul praznicelor noastre creștinești, care va întrona din nou gloria strămoșilor și glasul creștinilor va conglăsui deapururi cu al îngerilor din ceruri: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oamenii bună învoire".

Pr. V. ȘEULEANU
Cluj

Naşterea lui Hristos

istorisită de Sf. Matei Evanghelistul

Nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Că logodită fiind mama lui, Maria, cu Iosif, mai înainte de a se aduna ei, s'a aflat având în pântece din Duhul Sfânt, iar Iosif, bărbatul ei, drept fiind și nevrând s'o vădească, a vrut s'o lase în ascuns.

Și acestea gândind el, iată îngerul Domnului i s'a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, că ce s'a zămislit în ea, din Duhul Sfânt este. Și va naște fiu și vei chema numele lui IISUS, că acesta va mântui pe poporul său de păcatele sale; iar acestea toate s'au făcut ca să se împlinească ceeace s'a zis de la Domnul prin proorocul, ce zice: „Iată, fecioara în pântece va avea și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil, ce se tâlcuește: cu noi Dumnezeu".

Și sculându-se Iosif din somn, a făcut precum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat pe femeia sa și n'a cunoscut-o până ce a născut pe fiul său cel întâiu născut și a chemat numele lui Iisus.

Iar dacă s'a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod regele, iată magi dela răsărit au venit în Ierusalim, zicând: Unde este regele Iudeilor, cel ce s'a născut? Că am văzut steaua lui în răsărit și am venit să ne închinăm lui.

Și auzind Irod, regele, s'a turburat și tot Ierusalimul cu el și adunând pe toți mai marii preoților și cărturarii poporului, i-a întrebat: Unde este să se nască Hristos? Iar ei i-au zis: In Betleemul Iudeii, că așa s'a scris prin proorocul: „Și tu, Bethleeme, pământul lui Iuda, nicidecum nu ești mai mic între domnii lui Iuda, că din tine va ieși povățuitor, care va paște pe poporul meu Israil".

Atunci Irod în ascuns chemând pe magi, a cercat cu deamănuntul de vremea în care s'a arătat steaua. Și trimițându-i la Bethleem, le-a zis: Mergând, cercetați cu amănuntul despre prunc, și dacă-l veți afla, să-mi vestiți și mie, ca și eu venind să mă închin lui.

Iar ei, ascultând pe rege, s'au dus. Și iată steaua, pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor, până a venit și a stătut deasupra locului unde era pruncul.

Iar ei, văzând steaua, s'au bucurat cu bucurie mare foarte și intrând în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama lui, și căzând s'au închinat lui, și deschizându-și vistieriile i-au adus daruri: aur și tămâie și smirnă.

Și luând înștiințare prin vis să nu se întoarcă la Irod, pe altă cale s'au dus în țara lor.

Iar după ce s'au dus ei, iată îngerul Domnului în vis se arătă lui Iosif, zicând: Sculându-te, ia pruncul și pe mama lui și fugi în Egipt și fii acolo până îți voiu zice, căci vrea Irod să caute pruncul să-l piardă. Iar el sculându-se, a luat pruncul și pe mama lui noaptea și s'au dus în Egipt și a fost acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ceeace s'a zis de Domnul, prin proorocul, ce zice: „Din Egipt am chemat pe Fiul meu".

Atunci Irod, văzând că a fost amăgit de magi, s'a mâniat foarte și trimițând, a ucis pe toți pruncii din Betleem și din toate hotarele lui, de doi ani și mai mici, după vremea ce aflase dela magi.

Atunci s'a împlinit ceeace s'a zis de Ieremia proorocul, ce zice: „Glas în Rama s'a auzit, plângere și tânguire multă, Rahil plângând pe fiii săi și nu vrea să se mângâie, pentrucă nu mai sunt.

Iar după ce a murit Irod, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif în Egipt, zicând: Sculându-te, ia pruncul și pe mama lui și mergi în pământul lui Israil, că a murit cei ce căutau sufletul pruncului.

Iar el sculându-se, a luat pruncul și pe mama lui și a venit în pământul lui Israil; și auzind că Arhelau domnește în Iudeia, în locul lui Irod, tatăl său, s'a temut să meargă acolo și luând poruncă în vis, s'a dus în părțile Galileii. Și venind a locuit în cetatea ce se numește Nazaret, ca să se împlinească ceeace s'a zis prin prooroci, că „Nazarinean se va chema."

Crăciunul în sufletul poporului nostru

Intreaga creștinătate prăznuiește zilele acestea mărețul și dumnezeescul eveniment al nașterii lui Iisus. Pentru omenire apariția lui Hristos în lume nu însemnează numai o simplă dată istorică. Această divină apariție a rupt cursul istoriei în două și a determinat o nouă, profundă și neașteptată evoluție în ordinea material-istorică și mai ales în cea moral-spirituală a umanității.

Nu e nevoe să cercetăm mai de aproape repercusiunile apariției și activității lui Hristos în conștiința lumii creștine a celor douăzeci de veacuri care s'au scurs până acum. Cea mai elocventă și nedesmintită dovadă în această privință o constitue cadrul sublim și plin de duioșie în care se prăznuește, astăzi, la toate popoarele creștine, dumnezeiasca aniversare a Nașterii lui Iisus. Imprejurările care au precedat și urmat această Naștere, precum și diferitele presoane ce au avut vreun rol în divinul act de începere a mântuirii neamului omenesc, toate sunt amintite, cele mai mici amănunte amplificate și eternizate prin numeroase obiceiuri și practici de memoria inimii credincioase a popoarelor.

In ceeace privește poporul nostru, al cărui suflet a fost creștin aproape odată cu zămislirea și așezarea lui istorică pe aceste meleaguri, el a sărbătorit întotdeauna, dela un capăt la altul, evenimentul Nașterii lui Iisus cu un deosebit fast, cu o emoționantă sinceritate și duioșie și mai ales cu o profundă credință și evlavie. Ieslea Betleemului, închinarea păstorilor, steaua magilor și călătoria lor, teama, vicleșia, ura și tulburarea sufletească a lui Irod, fuga în Egipt, măcelărirea pruncilor și alte amănunte în legătură cu venirea pe lume a Mântuitorului, — sunt intens trăite și maestos amplificate și impodobite de simțirea creștină și imaginația poporului nostru. Mai cu seamă în lumea satelor prăznuirea Crăciunului nu însemnează numai o simplă vacanță mai bogată în copioase petreceri și ospățuri, ci un dumnezeiesc popas de înălțare și întărire spirituală. Săteanul român, din orice parte a țării, trăește adânc cu sufletul și în sufletul său faptul unic al Nașterii lui Iisus. E o trăire devenită organică sub raportul spiritual și tradițional. Hristos se naște în zilele Crăciunului nu numai în ieslea Betleemului, ci și în ieslea tainică a sufletului său; steaua magilor răsare și strălucește luminoasă nu numai pe firmamentul Iudeii de odinioară, ci și pe cerul cugetului său neumbrit încă de ceața indoelii în cele ale credinței.

Acest lucru nu poate decât să ne bucure. Se spune de obicelu că pătura rurală constitue izvorul de vitalitate al neamului nostru. Cu drept cuvânt se poate afirma însă că aceeași pătură rurală este totodată izvorul inepuizabil de vitalitate spirituală care o condiționează, o înviorează și o fortifică pe cea fizică. Și vitalitatea spirituală a păturii rurale se alimentează și sporește mai ales cu prilejul marilor sărbători creștinești, dintre care cea a Nașterii lui Iisus Hristos le stă în frunte prin importanța ei în economia mântuirii neamului omenesc și prin mulțimea tradițiilor și practicilor religioase ce-o însoțesc, — tradiții și practici cu puternică și sănătoasă influență morală asupra sufletului rural, neviciat încă de numeroasele și dăunătoarele idei și curente ale veacului în care trăim.

Pr. GH. FLOREA
Piscu-Covurlui

——xX⊙●⊙Xx——

DIVERSE

Ca și în trecut, Almanahul ziarului **„Universul"** pe anul 1939 publică, sub semnătura păr. C. Dron, o cuprinzătoare expunere asupra evenimentelor bisericești din cursul anului expirat.

Din cântările Crăciunului

TROPARUL NAȘTERII DOMNULUI

Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinții. Că întru dânsa cei ce slujiau stelelor, dela stea s'au învățat să se închine Ție, soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus. Doamne, Slavă Ție.

CONDACUL

Fecioara astăzi, pe Cel mai pre sus de ființă naște, și pământul, peșteră, Celui ne apropiat aduce. Ingerii cu păstorii Il slăvesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi s'a născut un prunc tânăr, Dumnezeu cel mai înainte de veci.

Uciderea pruncilor din porunca lui Irod

Staulul din Bethleem

Când paharul răutății omenești, se umpluse până peste margini, când iubirea de Dumnezeu și de aproapele dispăruse din sufletul omenirii, în locul căreia se întronase mândria și ura nimicitoare, când mila și îndulșarea în fața durerilor lumii, se prefăcură în cruzime și impietrită nepăsare, când credinței în Dumnezeul cel adevărat, Creatorul și Ocârmuitorul etern al universului i se opunea cu îndărătnicie credința cea falsă în idolii ieșiți de sub dalta șubredă a mâinilor păgânești, — s'a născut din Prea curata, în ieslea din Betleem, sub privirea blajină și nevinovată a viteilor: **Iisus Mântuitorul.**

Acest unic și neîntrecut eveniment, s'a întâmplat prin voia Celui de Sus, într'un cadru atât de umil, dar tocmai prin aceasta, atât de Sfânt și pătruns atât de adânc de mistica nouei credințe creștine ce se ivea în lume odată cu Micuțul Prunc dela sânul Fecioarei Maria!...

Mândria și îngâmfarea, au fost potecile prin care a intrat răul în lume; umilința și smerenia, erau menite acum să înfrângă răul și să preschimbe păcatul în virtute.

Iată, deci, dece Fiul lui Dumnezeu, nu s'a născut ca om în palate luxoase și pline de zgomot, ci în dumnezeeasca liniște și simplicitatea din staulul Betlemului. Este aceasta pentru cine vrea să înțeleagă, cea mai înaltă și strălucită pildă de sfințenie și umilință Dar această umilință, această simpleță rustică în care a văzut lumina zilei Fiul lui Dumnezeu, avea să biruiască lumea și să ne scape din osânda morții veșnice.

Pace și liniște se pogoară pestе războirile și însângerările terestre, odată cu cântările de Slavă ale cetelor îngerești: **„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire".**

Micuțul și liniștitul orășel Bethleem se preface dintr'odată în centru de radiațiune a razelor purtătoare de lumină dumnezeească și de prevestire a celei mai răsculătoare revoluții spirituale, care este Creștinismul.

Temeliile de ceară ale lumii vechi păgâne, pătrunsă de miracolul disoluției sociale și morale, s'au topit cu desăvârșire la căldura stelei strălucitoare ce lumina cerul Iudeiei.

O lume nouă se năștea; pământul întreg își îmbrăca o altă haină odată cu pogorirea pe brazdele lui a divinității în chip de om.

Cerul s'a înfrățit cu pământul. Dumnezeu a întins omenirii care se îneca în marea păcatelor și a fărădelegilor, o punte de salvare. Și omul n'are decât să se prindă cu credință de această punte, pentru a fi scos la limanul mântuirii.

Dar oare câți își dau silința să facă aceasta !?

E neîntrerupta goană a omenirii, după satisfacerea trebuințelor trupești și totala abolire a tot ce e divin și ceresc.

Dar vai, ceasul al unsprezecelea a sunat !!

Cel puțin acuma, în aceste zile de evlavie a Nașterii Domnului să ne desfacem o clipă de grijile pământești ce ne absorb până la înstrăinarea de Dumnezeu și să ne încălzim sufletul la steaua care astăzi licărește viu, nu numai deasupra Bethleemului ci peste întreg cerul Creștinismului...

Pr. ORESTE GHERASIM

Sărbătoarea păcii

de ERMIL IONESCU

Am trăit, anul acesta, zile de mare neliniște și înfricoșare. Sub cerul din care a coborît, acum aproape două mii de ani, *Impăratul Păcii*, și în văzduhul căruia a răsunat armonioasa cântare a îngerilor: *„Pace pe pământ și bunăvoire între oameni"*, clocotește încă ura, invidia, dușmănia, vicleșia ipocrizia, egoismul, care întinează sufletele și le depărtează de Dumnezeu. In ordinea politico-socialeconomică, — națională și internațională — o profundă stare de anarhie caracterizează omenirea contemporană. Intre popoare domină spiritul satanic de nesățioasă egemonie și de afirmare a unor barbare instincte de luptă. La măcelul fratricid din Spania și sângeroasele lupte din extremul Orient, puțin a lipsit să se adauge un alt război, care — dacă s'ar fi deslănțuit, — cu siguranță, ar fi fost cel mai grozav cataclism cunoscut în istoria omenirii.

Atât de mult a crescut ura între oameni, atât de mult s'a mărit pofta lacomă și nedreaptă de cuceriri teritoriale, prin forța armată — formidabil înzestrată, în toate țările, cu cele mai ingenioase arme de distrugere a vieții aproapelui, — atât de mult s'a sdruncinat echilibrul dintre interesele vitale ale națiunilor, încât, în ultimele luni, isbucnirea conflictului internațional părea inevitabilă. In mintea unora, războiul a apărut chiar ca o instituție divină, prin care s'ar fi realizat anumite planuri providențiale; în mintea altora. ca o virtute care ar fi dat oamenilor mai mult curaj, energie, vigoare, sănătate, ca o școală de devotament, de solidaritate, de patriotism și eroism; iar după alții, războiul ar fi însemnat un pas mai departe, pe calea progresului omenirii, pentru că ar fi dat posibilitatea unei selecționări a popoarelor mai puternice și mai bine înzestrate din punct de vedere fizic și material. Războiul ar fi fost, cu alte cuvinte, o ploaie binefăcătoare care ar fi purificat atmosfera.

A luminat, însă, Dumnezeu, mintea conducătorilor statelor, îndreptându-le gândul spre pace și ferind lumea întreagă de pericolul unei noui conflagrații. Având viziunea clară a absurdității războiului și a odioasei sale întreprinderi și luând aminte la nenumăratele proteste, ridicate din toate părțile lumii, în numele iubirii de pace, nimeni n'a îndrăsnit să-și asume răspunderea angajării lui.

De aceea, ne-am bucurat, când am aflat că primejdia a fost înlăturată. Văzându-ne intrați pe făgașul unei vieți normale, ne-am simțit mulțumiți și am respirat liniștiți.

Dar, cât a dăinuit starea aceasta de mulțumire, de liniște?

Foarte puțin. Iată, în momentul de față, aceleași patimi clocotesc în suflete, aceleași dorințe de luptă și cucerire între popoare. De ce? Pentru că pacea încheiată n'a fost produsul potolirii patimilor egoiste și nici afirmarea sinceră a spiritului de dreptate și iubire a aproapelui, ci ea a fost un simplu rezultat calculat și interesat al gândirii omenești la sfârșitul unei biruințe de ordin material.

Adevărata pace este rezultatul cuceririi morale a sufletului asupra demonului lăuntric. Este sentimentul de satisfacție, pe care ni-l dă conștiința înfrângerii și anihilării instinctelor vieții animalice care sălășluesc în noi. Sămânța acestei păci a fost adusă, din cer pe pământ, de Mântuitorul lumii. Ea reprezintă idealul de seninătate și armonie spre care năzuesc și la care ajung toți cei ce îl poartă pe El în inimă. *El este pacea noastră.* Această pace se află depozitată în Sf. Evanghelie. Fiind mijlocită de puterea creatoare a *iubirii creștine* ea nu dărâmă, ci zidește. Stabilește armonia între Dumnezeu și om, între om și semenii săi, între om și conștiința lui. Se substitue războiului lăuntric, luptei violente și grozave a patimilor care clocotesc în suflete. Mai departe, ea contribue la progresul, cultura și civilizația întregii omeniri. Marile idealuri morale, culturale, sociale, ale acesteia, nu s'au realizat și nu se pot realiza într'o atmosferă de ură, de luptă și violență distrugătoare, ci de pașnică *armonie* și *convietuire* între oameni.

De aceea, creștinismul repugnă lupta brutală dintre oameni și popoare. El propovăduește pacea, armonia, buna înțelegere între ei. Ne îndeamnă să luptăm nu pentru cuceriri teritoriale, ci „împotriva uneltirilor diavolului", „împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac", „împotriva duhurilor răutății".

Creștinismul a învins lumea nu prin puterea unor arme materiale ucigătoare, ci a unor arme *spirituale, morale:* prin iubire, prin „platoșa dreptății" „Evanghelia păcii", „pavăza credinței", „coiful mântuirii" și „sabia Duhului care este cuvântul lui Dumnezeu".

Aceste arme au sguduit din temelie omenirea veche. Au trezit-o la o altă vieață. Au transformat-o cu desăvârșire și au zidit-o, sufletește, din nou.

Iată, pentru ce sărbătoarea Nașterii Domnului trebue să fie pentru oamenii creștini și popoarele creștine, nu numai amintirea unui eveniment istoric epocal, ci și o sărbătoare a *păcii sufletești, un prilej de* reînnoire *morală*, de cercetare a conștiinței, de renunțare la ura, lupta, violența și anarhia distructivă organizată de satana; de afirmare a armoniei, a unirii și bunei înțelegeri între oameni Obștea noastră, creștină și română, trebue să devină *o inimă și un suflet, animată de puterea harnică a umilinței, blândeței, bunătății, iubirii, dreptății și păcii evanghelice.*